

(Време, 16.04.2009)

Пространи балкон на врху зграде Председништва Србије, на коме је, у прошли четвртак, председник Србије Борис Тадић примио екипу "Времена", оставља двојак утисак. На први поглед, нестварно мирна тераса у најстрожем центру града, са које се види "пола Београда", обасјана првим пролећним сунцем, делује заиста фасцинантно. Други поглед, међутим, открива одваљене плоче и једвадржећу фасаду – најбоље сведочанство о вишегодишњој запуштености и вапећој потреби за озбиљним улагањем и темељном поправком.

Баш као и Србија – импресиван потенцијал и бројне рупе које штрче на све стране.

Тераса у срцу града, на којој безбедносне службе председнику нерадо дозвољавају боравак, зато је идеално место за разговор са првим човеком земље која се, након бројних, разноврсних, али редовно дубоких домаћих криза, сада суочава и са дубоком светском кризом. Колико је актуелна влада дорасла том неочекиваном задатку, да ли је попустила под притисцима јавности и различитим интересима коалиционих партнера, колики су домети планираног пакета мера и да ли се о кризи заиста може говорити као о шанси, питања су која су се прва наметнула у разговору са председником Србије и председником владајуће странке. Није, међутим, било речи само о пакету за преживљавање већ и о правцу којим ваља даље ићи, али и о неким неизбежним пратиоцима политичког живота у Србији – луксузу, таштини, кадрирању, наслеђеним проблемима и наметнутим темама. Председник Тадић, зато, говори о чудним односима међу платним разредима, али и о судбини једног персијског тепиха, будућности једног генерала (Здравко Понош) и путовањима једног министра (Вук Јеремић). Ред је, ипак, да прича крене редом:

"ВРЕМЕ": Пре него што је Влада Србије изашла са дефинитивним пакетом мера за суочавање с кризом , грађане сте позвали на стрпљење и најавили доношење тешких одлука због којих се губи политичка популарност

Да ли је Србија добила све обећане тешке мере

или нас чекају још оштрији резони

?

БОРИС ТАДИЋ: Ово су најтеже одлуке које су донете у времену у којем се данас налазимо. Један од великих проблема кризе јесте то што је она тешко предвидљива. Пре свега, није је Србија произвела, него је настала на највећим светским берзама, првенствено у САД. Ни земље које су извори кризе у овом тренутку не знају који су коначни одговори на њу. Због тога, нажалост, ни ми не располажемо асортиманом мера који би био сигурно успешан, већ влада показује висок ниво активности и трага за мерама које стабилизују ситуацију. Мислим да су предложене мере најбоље могуће у овом тренутку. Можда постоји још нешто од евентуалних економских потеза који би могли да коригују неку од ових мера. Влада ће се сигурно понашати и чврсто и флексибилно истовремено – дакле, стајаће иза ових мера, али ће пажљиво пратити и анализирати да ли постоји могућност корекције у будућности неке од појединачних предложених мера. Овог тренутка такве корекције нема.

Пакет мера који је био првобитно предложен био је драстичнији, па се поставља питање да ли је влада попустила пред притиском јавности и показала се као преслаба за доношење неопходних непопуларних мера о којима сте и ви говорили ?

Ни ове мере нису популарне. Ово су врло тешке мере. Мере које су помињане – такозвани солидарни порез – нису биле изворни предлог владе, него ММФ-а. Дакле, влада је узела те мере у обзир, и онда је, због социјалне одговорности, што је била и платформа наступа на изборима, направила укупну анализу и изашла са властитим предлогом. Дакле, влада показује своју политичку одговорност и предлаже мере које треба да покажу високи ефекат корисног дејства, што подразумева и смањење трошкова администрације државе, а не пре свега опорезивање грађана Србије. Да употребим нашу изреку "двапут мери, једном сеци" – то је, у ствари, влада урадила овога пута.

Да ли је било неких размимоилажења између странака чланица коалиције током договарања о пакету мера?

Никаког размимоилажења око мера које су на располагању није било – јер није било разлога. Све земље анализирају, отприлике, овај спектар мера. Тако и Србија. Али је битно да се међу могућим мерама пронађу у том тренутку оне које ће најмање

оптеретити грађане, а највише државу и државне институције. Наравно да ће кроз смањивање буџета, односно трансфера локалним самоуправама, и грађани на крају бити погођени, али је битно да то смањивање не буде линеарно и да обезбеди функционисање принципа у којем богатији више дају, а сиромашнији мање губе. То је принцип кога се влада држала и због тога су ове мере овакве какве јесу, и разликују се од оних које је предложио ММФ. Али да не буде никакве дилеме – нама је ММФ и те како потребан у овом тренутку. ММФ је такође институција која у позитивном смислу мења своје понашање у односу на некадашње време. Постоји један изузетно колегијалан однос, пажљиво анализирање економске ситуације, али и одговорност да ове мере дају конкретне резултате. Због тога је нама споразум са ММФ-ом изузетно важан и очекујемо да ће он бити постигнут што пре.

Има ли изгледа да се кроз то "двоструко мерење и једно сечење" дође до ситуације у којој је криза шанса

’
о чему сте раније говорили
?

Када сам рекао да је криза шанса – чак и са становишта индивидуалног живота то јесте прилика да поправите нешто што није било добро. Нико није мислио да је криза шанса у смислу да ћемо живети боље и да је то идеална околност за српско друштво. Није ни за једно и дај боже да нас није задесила, али, када већ јесте дошла и у наше двориште, хајде да поспремимо то двориште и решимо нешто што нисмо годинама. У том смислу читав систем мера, ако се пажљиво посматра, конципиран је тако да смањује трошкове државе, да запосленима у администрацији, који су објективно вишак и оптерећење за привреду, не даје могућност да наставе да примају плату а да том истом друштву не дају ништа. Ово је прилика да рационализујемо државу и у сваком другом смислу, да успоставимо одговорније понашање свих државних службеника, представника грађана, који су више него незадовољни бахатошћу и распојасаношћу државних функционера свих претходних година, чак деценија. То је фундаментална промена у нашем друштву која је више него неопходна. Даћу вам пример – када сам постао министар за телекомуникације у првој влади након демократских промена, замолио сам да се донесе у канцеларију неки мали тепих из депоа савезне владе. Сутрадан сам затекао персијски тепих четири пута четири, потпуно нов, на коме ми је било непријатно да ходам колико је био дебео. Замолио сам за објашњење секретара Министарства, кога сам наследио у том министарству, и добио образложење – господине министре, у администрацији важи правило: уколико ви наручите оловку, ми вам купујемо "Монблан". И то је правило које важи деценијама. То је нешто што је уврежено још у Титово време, нажалост. Хајде да мењамо погрешне навике, хајде да постанемо рационално друштво, да се простремо онолико колики нам је губер. Ово је прилика да направимо те промене.

Да ли је у овом тренутку могуће да се уштеди милијарду евра у администрацији, ал и и да се подигне социјална одговорност и заштити стандард грађана

да се подстакне привреда и запошљавање и да се настави са капиталним пројектима

као што је најављено

?

Није могуће у пуном обиму све у исто време, али ћемо радити у свим тим равнима. Ми не можемо обезбедити велики талас запошљавања као што је било планирано током избора 2008. године, зато што од септембра читав свет живи у потпуно другачијим економским околностима, када је новац, а тиме и инвестиције у нова радна места, кудикамо скупљи и када се много теже реализују директне стране инвестиције. Због тога морамо да се окренемо нашим унутрашњим ресурсима. Оно новца што имамо сад морамо много рационалније користити како бисмо обезбеђивали запошљавање у новој економској реалности. Али, биће нешто и страних инвестиција, ја сам убеђен. Можда нас у наредном периоду чекају и неке добре вести. Ево, имамо и реализацију неких страних инвестиција – Грундфос, највећа фабрика пумпи у свету, долази и инвестира, произвођачи аутомобилских делова из Немачке нису одустали од инвестиција, ускоро ћемо имати разговор са италијанским произвођачима ауто-делова, упркос чињеници да се аутомобилска индустрија налази у великом проблему. Ја сам ових дана у Египту водио разговоре са потенцијалним инвеститорима. Има неких јако добрих назнака. Нећу да говорим о конкретним именима пре него што имамо сигурне доказе да ће инвеститори доћи. Нема разлога да манифестујемо такву врсту неодговорности већ треба да радимо на отварању нових радних места. Данас је, за разлику од пре годину дана, свака фабрика, свака инвестиција која отвара 50 и више радних места богом дана. Пре годину дана, мислило се да су то само фабрике које отварају по хиљаду радних места.

Када сте недавно позвали грађане на стрпљење и обећали да ћете преузети одговорност, да ли сте повукли границу након чијег преласка ћете предузети неке мере и какве би то мере биле

?

Ми се налазимо у ванредним економским околностима од септембра и због тога сагледавамо ситуацију из дана у дан. У нашој јавности је створен утисак да Србија чека, да су државне институције неприпремљене за нове околности, да смо спорији од свих других, а ситуација је потпуно другачија. У нашем окружењу нико није пре нас кренуо са мерама. Ово је већ други пакет мера који Србија доноси, а само је Румунија донела први пакет мера. Већина земаља је закупљена политичким изборима. Румунију чекају председнички избори до краја године, Хрватска сада има локалне па након тога

председничке изборе до краја године, Црна Гора је тек завршила парламентарне изборе, мађарска влада пада, у Чешкој је влада пала, балтичке земље су практично банкротирале, што је опасност која се надвила и над Мађарском, Македонија је управо завршила изборне циклусе... Када год посетим неку од земаља која се суочава са изборима ове године, они кажу – ви сте у предности у односу на нас зато што немате изборе ове године, а опет овде видим политичке странке које мисле да су решење за економске невоље са којима се суочавамо политички избори – што би био само доказ незрелости друштва и неспособности да се стварно концентришемо око тога шта мора да се уради. Морамо да радимо буквално сваког дана, па у том смислу ја немам неки дан Д када ћу, као председник Србије, предузимати овакве или онакве кораке. Сваки дан имам консултације с премијером Цветковићем, он ради свој посао у зони своје уставне надлежности, министри раде свој, што не значи да не може боље. Увек може боље. Али, верујте, читав регион прати оно што Србија данас ради. Држава Србија данас има више подршке у међународним институцијама за оно што чини, на пример у ММФ-у, у међународним медијима, него што је то у нашој јавности познато. Хоћу то да кажем грађанима Србије, да је потребно стрпљење, да знамо шта радимо у овим околностима, иако, нажалост, једноставно не постоје позитивна искуства у суочавању са оваквим изазовима из прошлости, са којим би нам било кудикамо лакше. У датим околностима чинимо буквално све најбоље што можемо.

У последње време битно су променени глобални политички односи. Где је ту Србија и куда ће даље ићи ?

Овог тренутка, као и свих претходних десет година, не постоји алтернатива интеграцији у ЕУ и то је наш најважнији спољнополитички циљ. Дobar је сигнал чињеница да је примљена апликација Црне Горе за кандидатуру за чланство у ЕУ. То је добар сигнал за све земље Западног Балкана, након извесних најава да би се та проширења могла зауставити. С друге стране, мења се и природа безбедносних блокова, пре свега НАТО-а. Биће неопходно да се редефинише однос Русије и НАТО-а. Извесну наду у том смислу дају поруке председника Медведева и председника Обама. За Србију је важна чињеница да се НАТО шири на Западни Балкан и да су практично све земље суседи Србије или у НАТО-у или показују јасну намеру да постану чланице. О томе сам разговарао и са председником и премијером Аустрије, једине земље у региону која има статус неутралности већ више деценија. Дакле, ми морамо динамички анализирати политичке, безбедносне и економске процесе у свету па и у региону, морамо дефинисати још једном наше стратешке циљеве у новим околностима. Након колапса Лиман Брадерса (Lehman Brothers) на Њујоршкој берзи, ниједна институција неће изгледати као што је изгледала до сада, па у том смислу ни интеграције у ЕУ неће имати исто лице, исту динамику као до сада, али ни по коју цену не смео одустати од чланства у ЕУ.

Упркос свему, не верујете да би се парола "и Европа и Косово" у реалности могла преокренути у стање

"

ни Европа

,

ни Косово

"?

Не. Дефинисао сам нашу политику на прошлим изборима, добио подршку грађана, са пуном свешћу о томе да су оба стратегијска циља, и очување територијалног интегритета земље и чланство у ЕУ, бременита тешкоћама, али то не значи да треба да одустанемо. Ја сам апсолутно уверен да тако повезани циљеви једино обезбеђују и очување интегритета, и улазак у ЕУ. Србија има међународни значај једним делом и због тога што је директно везана за међународни проблем Косова. То није само интерни проблем Србије, већ један интернационализован проблем. Србија као земља која има међународни значај има кудикамо веће шансе да постане чланица ЕУ него земља која има само локални или регионални значај. То не значи да Србија баш због интернационализације косовског проблема нема додатно оптерећење, али је питање политике коју ћемо водити да нас доведе до реализације оба циља у новим околностима. Када говорим о томе да ће и интеграција у ЕУ имати другачије лице у годинама које долазе, ту мислим и да ће питање Косова и Метохије за две, три или четири године бити другачије третирано, не само због очекиване одлуке Међународног суда правде у Хагу, него због промене у констелацији политичких односа на Балкану, у Европи, па и у читавом свету – па ће тако бити редефинисан сваки проблем, укључујући и проблем Косова.

Када сте у Аустрији разговарали о ширењу НАТО-а и војној неутралности, да ли сте у виду имали и разлике у развијености Аустрије и Србије

,

због којих један број војних аналитичара тврди да неутралност за Србију није добра идеја

?

Били бисмо веома наивни када бисмо неутралност Шведске и Аустрије механички преносили на Декларацију о неутралности Србије. Србија је кудикамо мање развијена земља и земља са мање стабилним политичким институцијама, тако да ће се о тој декларацији сасвим сигурно дискутовати наредних година. Мораће бити узет у обзир читав спектар питања – од безбедности, економије до политике, које су просто

неодвојиве једна од друге. Србија има доста добро дефинисан ниво односа са НАТО-ом кроз Партнерство за мир. Мислим да постоји један широки простор кроз који бисмо могли разрадити наше односе. Докле год се не достигне тај циљ, излишно је говорити о другим корацима.

Да ли се може рећи да Србија у овом тренутку има развијене односе са Америком само на војном плану?

Србија има развијене односе у војној равни пре свега због стратешке сарадње са Националном гардом Охаја. С друге стране, када год имате такву врсту односа, онда морате имати и политичке односе. Тачно је да када аргументујете интересе Србије у Пентагону, то је кудикамо лакше него у неким другим америчким институцијама, али наш циљ је да побољшамо позицију Србије баш у свакој америчкој институцији. Односи са САД имају недвосмислено стратегијски значај, баш као што наши односи са Русијом имају такав значај. Свако запуштање тих односа на једној или на другој страни имало би негативне последице по интересе наших грађана и по међународну позицију наше земље.

Како бисте сада описали односе са Америком?

Напредак је недвосмислен после решења случаја Ковачевић, који је претио да буде хроничан проблем у нашим билатералним односима. Збиља су неразумљиве критике које су упућиване влади, јер се није сагледавала целина владине акције на решењу проблема за које су, нема дилеме, одговорни неки државни чиновници. С друге стране, постоји константа добрих односа у војној сфери. Ти односи се још боље виде у борби против организованог криминала. Србија има врло значајна упоришта за своју политичку позицију и у америчком Конгресу, међу конгресменима који пријатељски гледају на Србију. Америка није једноставно друштво, то је сложено, велико друштво, друштво огромне моћи и због тога у свакој институцији америчког друштва ви морате да браните властите интересе. То Србија ради већ годинама, сада први пут и организовано и постоје добре последице такве политике. Имамо један фундаментални разлаз са САД – око Косова и Метохије – који не треба, нити је могуће сакрити. Врло је тешко да ће нам се ту подударити ставови, али са том разликом морамо даље да живимо и да развијамо даље наше односе, а не да их ставимо на лед. Напротив. Потребно је и даље радити са потенцијалним америчким инвестицијама, и наравно, треба узети у обзир и светску кризу. Уколико се САД прве не извуку из светске кризе, тада ни читав свет неће у деценијама које долазе моћи да пронађе решење. Данас председници свих највећих држава са великим нестрпљењем очекују прве позитивне показатеље на америчким

берзама, тамо где је криза настала. У том смислу и Србија мора да буде земља која жели и нада се да ће се америчка привреда извући из кризе, и повући онда, као најзначајнији мотор светске економије, и све остале економије у бољем правцу.

Када можемо да очекујемо нормализацију односа са Црном Гором и Македонијом?

Што пре. Србија није ни креирала ту кризу у односима. Криза је настала признавањем Косова и Метохије и то у изузетно деликатној ситуацији, након усвајања Резолуције Генералне скупштине УН-а, којом се читав косовски проблем премешта из политичке у правну равн. Већ одавно сам упутио поруке, као председник Србије, и Црној Гори и Македонији, о неопходности побољшања односа. Македонија је реаговала веома брзо и већ ових дана имаћемо конкретне доказе тог побољшања. Очекујем да се тако нешто деси и када је реч о Црној Гори. Не постоји ниједан разлог да до побољшања не дође.

Идете ли у Загреб у мају, као што је најављивано у медијима?

У овом тренутку није прецизирано време, али посета ће се свакако десити.

Хоће ли министар Јеремић ићи с вама, с обзиром на то да није био ту када је долазио премијер Иво Санадер ?

Што не би ишао? Нема ниједног разлога. Ми имамо отворене односе са Хрватском и то је на конференцији за новинаре, коју смо имали Иво Санадер и ја, још једном потврђено. Постоје питања о којима немамо истоветна мишљења, али то не значи да треба да замрзнемо наше односе. Питања око улоге Србије у деведесетим годинама и тужбе Хрватске против Србије пред Међународним судом правде, операције "Олуја" и "Бљесак", протеривање Срба са њихових вековних огњишта, то су питања која се налазе пред Међународним судом правде. Ако на цивилизован и судски начин решавамо један до сада нерешен спор, не значи да треба да замрзнемо односе у свим осталим тачкама. Док суд ради свој посао, морамо да креирамо нове и боље односе.

Доста се спекулише и о поремећеним односима у владајућој коалицији, на шта су

указивали рецимо

различити ставови о идеји о смањењу броја министарстава

Хајде да у име политичке стабилности, која нам је више него неопходна, без које нема ни у будућности развоја, нити спокојства грађана, размишљамо хладне главе. Дакле, парламент, а тиме и влада, изгледа онако како грађани гласају. Ако грађани гласају за мноштво странака, то има и своје добре стране, јер ће сваки појединачни интерес имати своју парламентарну артикулацију, али, с друге стране, онда то објективно отежава формирање владе и свих осталих институција које ће бити ефикасне и у којима ће договори бити веома брзи и на задовољство сваког грађанина. Ову владу чини не само ДС него и Г17 плус, и СПО и ЛСВ и две бошњачке странке и странка пензионера и СПС и ЈС, и све те странке имају своје представнике, своје посебности и политички идентитет. Да бисте управљали таквом владом, морате показати изузетно висок ниво вештине да не повредите нити један субјективитет, а истовремено да убедите сваког учесника у влади да прионе на реализацију општих циљева. Ми имамо ону изреку – два Србина, три партије. Такав нам је и парламент. Већ сам јавно рекао да би било веома добро када би се поједноставио политички систем у Србији, кад би парламент био доминантно представљен од две или три странке, лакше би било обезбеђивати политичку стабилност у Србији. Тада би и влада била једноставнија и доношење одлука би било једноставније.

Говорите о иницијативама за промену изборног закона које се већ могу чути?

Подсећам вас да је парламентарна већина донела промену пословника и ствари су се измениле набоље. Парламент усваја законе кудикамо већом брзином и видећемо да ли су потребне и друге промене. Што се тиче промене закона о политичким странкама и изборном процесу, имамо неколико предлога који су сада на столу.

Да ли се о тим променама још само размишља, или су на помолу нека решена?

Ми се налазимо у ситуацији да буквално сваку раван друштва морамо да реформишемо. Нажалост, неки испред нас нису производили довољно брзе и довољно корените реформе. Тако да ми сад имамо процес реформе правосуђа, здравства, образовања,

државне управе. Имамо реформу парламентаризма, реформу читавог политичког система, реформу структура безбедности, реформу система одбране, реформу полицијског система. Ја не знам много друштава у свету која толико вредно морају да раде на тако комплексним процесима. Мораћемо кроз време које долази, релативно брзо, сагледавати неопходност реформе политичког система. Закон о политичким странкама је на дневном реду, дискусија је већ почела. Не треба олакшавати формирање политичких странака, него треба политичке странке учинити одговорнијим, транспарентнијим, уверљивијим. Треба и изборе, по мом мишљењу, учинити таквим да посланици морају одговорније да раде, дакле, да одговарају конкретним бирачима. Мислим да избори треба да буду директни. Није могуће да једно друштво буде стабилно уколико је само једна институција, председник Републике, директно биран. Мора још неко да буде директно биран од грађана и у том смислу директно полаже одговорност грађанима. Тако да свака институција мора да остави боље околности и веће институционалне капацитете следећој институцији. Тако друштво напредује. Ево вам пример Шпаније. То је земља у којој је свака влада радила ефикасније од претходне и тако је Шпанија ушла у групу 20 најразвијенијих земаља света, то је једна од десет највећих економија света. Пре само 20 година Шпанија је била земља у развоју. Србија треба да следи шпански пример.

Нисте поменули реформисање статуса Војводине, које је такође у току.

Уставна је обавеза да Војводина добије своје надлежности као покрајина и оне су врло стриктне и јасне. То је на нивоу права. На нивоу политике, имате различите тенденције – од оних који Србију желе да виде као унитарну државу до оних који Војводину желе да виде као републику. И једно и друго је изван Устава, али то је израз различитих политика. Као председник Србије, моја обавеза је да заступам Устав Србије, непоколебљиво и до краја и да браним правни поредак ове земље и ја ћу то чинити. Што се тиче ДС-а, он се залаже не само за аутономију Војводине него и за децентрализацију целе Србије.

Али ДС није изашао у јавност са конкретним предлогом децентрализације земље, з а разлику од неких других партија

То је због тога што се та дискусија приводи крају. Убеђен сам да ћемо у годинама које долазе морати да разговарамо не само о надлежностима покрајине Војводине већ и осталих регија у нашој земљи. Није одрживо да само Војводина има посебна права. Није идеја да се поред Београда изгради један нови политички центар као што је Нови Сад,

већ да децентрализација буде спроведена до локалних самоуправа и да онда људи у локалним самоуправама преузимају своје одговорности. Начин на који Војводина добија посебна права не сме ни на који начин да доводи у питање стабилност Србије. Та права не могу да буду већа него што би их имали људи у другим деловима Србије. Потребно нам је уставно, правно, политичко решење које чини политички систем у Србији функционалним и у којем се не прави нови полицентризам, него се држава функционализује, како би грађани имали што више користи и како би се земља што брже развијала. Један од примера погрешног разумевања децентрализације био је Устав из 1974. године који је аутономији давао посебне надлежности у односу на Републику Србију, а да Србија није имала такве надлежности на простору своје аутономије. Такво решење апсолутно не може да дође у обзир иако видим назнаке да би неке политичке странке волеле такво решење. Пошто такво решење није у сагласности са Уставом Србије, ево одмах да кажем да неће бити могуће да се враћамо на Устав из 1974. године. Али Закон о надлежностима Војводине морамо да донесемо, као што морамо на крају и усвојити статут Војводине и сва правна акта, јер то прописује наш устав.

Постоји ли потребна сагласност странака владајуће коалиције око тог усвајања?

Како да не, ми смо у завршној фази анализа које смо правили претходних месеци. Потребно је врло пажљиво изанализирати целину ових закона и не треба срљати у одлуке. Због тога нисмо испуњавали рокове у које су нас гурали они који би хтели да се на брзу брзину донесу суштинска решења. Питање аутономије Војводине је питање од суштинског државног и националног значаја за Србију и то није питање које се решава преко ноћи. Потребно је и да се дискусија о аутономији Војводине максимално рационализује, али видим да је и то питање претворено у једну халабуку. Али да не буде никакве дилеме – тој халабуци влада неће подлећи, већ ће пажљиво анализирати свако правно решење, у складу са начелом функционалности, у складу са Уставом Србије и у складу са нашим европским опредељењем.

Шта ће убудуће радити генерал Здравко Понош?

Водимо рачуна и о његовој војничкој части и способности да и даље ради за државу. Одлука о томе шта ће радити у будућности генерал Понош биће донета у наредном периоду.

Јесте ли израчунали колика ће вам бити плата након смањења?

Трешене персијског тепиха

Пише: Борис Тадић
субота, 18 април 2009 14:24

Нисам се бавио тиме, али сам приметио неке нелогичности у платним разредима државних функционера и директора јавних предузећа. Нисам баш толико уверен да сви они толико боље и више раде за ову државу, колика им је плата. Да не буде дилеме – ни те плате, ни те нелогичности није дефинисала ова влада, него су их доносиле претходне – пре свега владе оне политичке странке која данас највише критикује те појаве. Тако да морамо и те грешке да исправљамо.

(Разговарала **Вера Дидановић**)